

i nogen Grad maaske vil holde paa, at de Penge, Staten anvender til Sygekasserne, i saa høj Grad som muligt kommer de ubemidlede til gode. Jeg taler ikke for, at Statens Bidrag til Sygekasseforsikringen skal gaa nedad. Tværtimod. Men jeg vil gerne have, at de Bidrag, som Staten synes, den kan ofre paa Sygekasseforsikringen, i saa høj Grad som muligt kommer de daarligst stillede til gode, og at man skal sige til de nogenlunde velstillede: „I skal have Lov til at være med, men det Bidrag, som Staten kan ofre, kan den ikke ofre paa jer“. Jeg kan let tænke mig, at der kan komme en Forskel i Opfattelsen mellem dem, der repræsenterer Bevillingsmagten, og dem, der repræsenterer Sygekasserne, og saa snart der er endda et meget ringe Antal af dem, der er valgte af Rigsdagen, der gaar over og slutter sig sammen med Sygekassernes Repræsentanter, staar Ministeren i den Situation enten at skulle gaa mod det, han ved, at Flertallet af Rigsdagens Medlemmer ønsker, eller mod Flertallet af den Kommission, han skal forhandle med. Hvis vi skal have denne Kommission, vil jeg altsaa meget henstille, at vi alene lader den bestaa af Rigsdagsmænd. Omend med nogen Reservation og en vis Ængstelse havde jeg dog under Forhandlingerne i Fjor givet min Tilslutning til, at Kommissionen skulde bestaa alene af Rigsdagsmænd, men saaledes, at der altid for denne Kommission skal foreligge en Udtalelse fra Sygekassenævnet, saa har de Mænd, der sidder i Kommissionen, Lejlighed til at se, hvad der fra deres Side, som repræsenterer Sygekasserne, ønskes, og saa tager Rigsdagens Repræsentanter — de være sig saa faa eller saa mange, som man kan enes om — deres Stilling dertil og giver Ministeren deres Raad ud fra de Drøftelser, som i Udvalget er foregaaet paa Grundlag af, hvad der fra Sygekassenævnet er indstillet.

Jeg skal ikke nægte, at de Udtalelser, som Indenrigsministeren fremkom med ved Fremsettelsen af Lovforslaget, har i ikke ringe Grad øget mine Betænkeligheder ved den Form for Fastsettelsen af Grænserne, som Lovforslaget i Overensstemmelse med Mindretallets Stilling i Fjor foreslaar. Indenrigsministeren sagde nemlig, at han vilde finde det rigtigt at fastholde, kan jeg godt sige, den nugældende Fortolkning, hvorefter alle Lønarbejdere betragtes som havende Ret til at være Medlemmer af Sygekasser med Statstilskud. Atter her siger jeg: jeg har ikke det mindste imod,

at man i selve Loven vil fastslaa, at alle Lønarbejdere skal have Ret til at gaa ind i en Sygekasse, for mig gerne, jeg erkender, at Lønarbejdernes Kaar i Virkeligheden er mere usikre end de fleste andres, og der kan derfor være noget, der taler for, at de her skal have en Fortrinsret, men det er i Virkeligheden ikke det, det drejer sig om, det er forholdsvis en ringe Ting. Jeg gad vide, hvor mange Lønarbejdere der vilde falde for de Grænser, jeg har foreslaaet. Ja, det er jo ikke saa vel, at der er mange Lønarbejdere, der vilde falde for dem, for det vilde vel betyde, at deres Løn allerede paa det Tidspunkt, hvor de neppe er gifte, var saa stor, at de maatte falde for Grænsen. Men det er ikke det, der er Tale om her. Der er Tale om, hvorvidt Stillingen da skulde være den, at en saadan Lønarbejder, selv om han har 3,000 Kr. i Indtægt, har Ret til Statstilskud, medens en Husmand ude paa Landet, som har en Ejendom, hvoraf han ikke har nær saa megen Indtægt, maaske kun en Trediedel, maaske ikke en Gang det, ikke skal have Ret dertil, for han er ikke Lønarbejder, han er Husmand. Jeg gad nok se, hvordan man ude i Landet vilde tage den Situation, at det ved ministerielt Cirkulære blev slaaet fast, at en Lønarbejder har qua Lønarbejder altid Ret til at faa Statstilskud, uanset hvor høj hans Indtægt er, men de smaa Gaardmænd, Boelsmænd og Husmænd, hvis Indtægt er langt lavere, men hvis Formue er over det, der maatte komme til at staa i Cirkulæret, skal for at have Lov til at blive i Sygekassen betale det fulde Bidrag. Den højtærede Indenrigsminister udtalte uforbeholdent — og jeg erkender, det er rigtigt at sige sin Mening —, at efter hans Mening skal Lønarbejdere, netop fordi de er Lønarbejdere, uden Hensyn til hvor store Indtægter de har, have Krav paa Statsunderstøttelse. Selvfølgelig skal Lønarbejdere have Lov til at være i Sygekasse, men jeg gaar ud fra, at naar en Lønarbejder har store Indtægter, kan han selv betale lige saa godt som en Husmand, der maaske nok har en ikke saa ringe Formue, men hvis Indtægter er meget ringe. Jeg tror ikke, det gaar saa let, og navnlig tror jeg, det vil være farligt at slaa fast ved et Cirkulære, der skal gælde for 5 Aar, at Staten skal betale Bidrag for Lønarbejdere, der har saa stor en Løn, som mange har, og som jeg glæder mig over, de har, men som nok kunde berettigede til, at man forlanger, at de selv skal betale den fulde Præmie, saa at ikke det